

lemskole. Og det er langt bedre for alle Parter, at Børnene gennemgaa en hel Skole, end at de springe midt ind i en planlagt Undervisning og kun gennemgaa den sidste Halvdel. Naar Mellemskolen paa den ene Side faar Bevægelsesfrihed, Plads til at indrette sig efter de virkelige Tids- og Stedsforhold, og Overgangsalderen paa den anden Side slet ikke fastslaas, men vælges under Hensyn til alt foreliggende, saa — synes Mindretallet — vil Udviklingen komme til at raade for den Fremtidsform, den nu fremspirende Enhedsskole vil faa i vort Folk, og — det er for os en Hovedsag — Folkeskolen bliver stillet jævnsides med de andre Skoler, og det overlades til den at optage Arbejdet paa at hævde sig som en virkelig Fællesskole for saa godt som alle danske Børn, og i Stedet for en Svækkelse faar den en Spore til at udvikle sig saa vidt, at dens fremmeligste, læselystne Børn, der ville videre ad den lange Skolevej, kunne nøjes med en to—treaarig Mellemskole. Jo lettere kunne Smaaafolk faa deres Børn med.

Mindretallet anbefaler med disse Bemærkninger sine Ændringsforslag til velvillig Overvejelse.

Et Mindretal (Vilhelm Lassen, Guldbrandsen, Jensen-Knudstrup, Kvist) havde ønsket Maksimum af det egentlige Timetal i den højere Almenskole (§ 17) sat noget mindre, i Mellemskolen til 30 Timer à 50 Minuter, i Ungdomsskolen til 33 Timer à 50 Minuter, eller et tilsvarende Antal kortere Timer. Kun hvor en Skole godtgjorde, at Lektielæsningen i alt væsentligt foregik i Skoletiden, burde Ministeren have Myndighed til at godkende en Undervisningsplan med et passende større Antal Timer. — Det er dette Mindretals Opfattelse, at det alt for store Timetal og det alt for store Antal Fag er til Skade for et stort Antal af Eleverne — navnlig de middelgode — saa vel fysisk som aandelig. Der bydes deres Kræfter en alt for stærk Anspændelse. Den over alt for lang Tid udstrakte aandelige Sysselsættelse giver spredt og usikkert Arbejde, halvfjordøjet og

omtrentlig Viden, Sløvhed i al Tilegnelse. Mindretallet har imidlertid ikke kunnet vinde fornøden Tilslutning for sit Forslag og har derfor ikke stillet det, men skal indskrænke sig til at omtale det nærmere under 2den Behandling, i Haab om, at Administrationen vil have sin Opmærksomhed henvendt herpaa.

Et *Mindretal (Borghjerg og Klausen)* tiltræder i Hovedsagen Udvalgets og dets Flertals Betænkning. Naar dette Mindretal gaar med til paa ny at lovfæste de betydelige Udgifter, som Staten ofrer paa det højere Skolevæsen — Udgifter, der hidtil væsentlig ere komne de bedre stillede Samfundsklassers Børn til gode — er det ikke alene, fordi Real- og Lærds skolen undergives en indgribende og heldig Reform, men ogsaa fordi der ved den organiske Tilknytning mellem Folkeskolen og den højere Skole aabnes noget større Adgang for Børn af de brede Folkelag til at naa frem til den højeste Undervisning, og navnlig fordi der ved denne Tilknytning gives Løfter om en fortsat Udvikling i Retning af *Enhedsskolen* med de Ofre, som denne maa og vil kræve af Staten.

Man skal i saa Henseende særlig hen vise til Motiverne til § 1, hvor det siges: „Grundlaget for vort hele Skolevæsens Bygning skal og maa være *Folkeskolen*, som efter sin Ide skulde være en Skole, der, baade hvad dens Undervisning og dens øvrige Forhold angaar, var fuldt tilfredsstillende for alle Børn, uanset fra hvilke Samfundslag de kom, ikke for god og ikke for ringe til nogen, saa den kunde blive *en fælles Skole for alle*“.

Mindretallet kunde selvfølgelig have ønsket disse Løfter opfyldte, i hvert Fald delvis, ved en samtidig stor Reform og Udvikling af Folkeskolen, særlig med Gennemførelse af Hverdagsundervisning paa Landet, men man slaar sig til Ro med, at en saadan Skolereform vil forberedes og lattes ved nærværende Lovforslags Gennemførelse. Man deler *ikke* den af et andet Mindretal fremsatte Frygt for en Svækkelse af Folkeskolens øvre Afdeling.